

a) Si el domicili del demandat o el seu lloc de residència, en el moment de la presentació de la demanda, està en el territori de la Part esmentada;

b) Si, en el moment de presentar la demanda, el demandat està exercint una activitat mercantil en el territori d'aquesta Part, i la demanda interposada en contra seva concerneix l'activitat esmentada;

c) Si el demandat accepta expressament sotmetre's a la competència de la jurisdicció de la Part esmentada, sempre que la llei de la Part que sol·licita el reconeixement no s'hi oposi;

d) Si el demandat, per defensar-se, aborda el fons de l'assumpte sense haver plantejat prèviament l'excepció de competència de jurisdicció;

e) Si, en matèria contractual, l'obligació objecte del litigi s'ha executat o s'ha d'executar en el territori de la Part l'autoritat judicial de la qual ha dictat la resolució;

f) Si, en matèria de responsabilitat extracontractual, el fet causant del dany s'ha produït en el territori de la Part esmentada;

g) Si, en matèria d'obligacions alimentàries, el domicili o la residència del creditor, en el moment de la presentació de la demanda, està en el territori de la Part esmentada;

h) Si, en matèria de successions, el causant era, en el moment de la seva defunció, natural de la Part l'autoritat judicial de la qual ha dictat la resolució o tenia el seu últim domicili en la Part esmentada;

i) Si el litigi té per objecte un dret real sobre els béns que estan en el territori de la Part l'autoritat judicial de la qual hagi dictat la resolució.

Article 18. Documentació adjunta a la sol·licitud de reconeixement i execució.

La Part que sol·licita el reconeixement o execució de la resolució ha de presentar:

a) Còpia oficial de la resolució, que compleixi les condicions necessàries per acreditar-ne l'autenticitat.

b) Certificat del secretari judicial competent, en el qual consti que la decisió és definitiva.

c) L'original de la cèdula de notificació de la resolució, o qualsevol altre document que equivalgui a la notificació.

d) Còpia autèntica de la citació a la Part que no va comparèixer en el procediment, en cas de judici en rebel·lia, si en la resolució no consta que es va notificar en la forma escaient.

Article 19. Reconeixement i execució de documents públics.

1. Els documents públics, com per exemple les escriptures notariales, que siguin executòries en una de les parts, les ha de declarar executòries en l'altra Part l'autoritat competent, de conformitat amb la llei de la Part en què hagi de tenir lloc l'execució.

2. L'autoritat competent només ha de verificar que els documents compleixen les condicions necessàries d'autenticitat en la Part on s'hagin rebut, i que no són contràries a l'ordre públic de la Part on s'hagi sol·licitat el reconeixement o l'execució.

Article 20. Procediment de reconeixement i execució.

Els procediments de reconeixement i execució de resolucions i documents públics es regeixen per la legislació de l'Estat requerit.

Article 21. Intercanvi de documentació.

Els ministeris de justícia de les dues parts contractants es comprometen a fer un intercanvi d'informació i documentació en matèria de legislació i jurisprudència.

TÍTOL IV

Disposicions finals

Article 22. Ratificació i entrada en vigor.

1. El present Conveni s'ha de ratificar d'acord amb els procediments constitucionals de cadascuna de les parts.

2. Entra en vigor al cap de trenta (30) dies a partir de la data de l'última notificació entre les parts, per via diplomàtica, en què es comuniquin el compliment dels requisits legals interns.

3. El present Conveni segueix en vigor durant un període il·limitat. Qualsevol de les parts el pot denunciar en tot moment a l'altra Part mitjançant un preavis escrit de sis mesos, per via diplomàtica.

Per donar fe de tot això, els signants, degudament designats, han signat el present Conveni.

A Madrid, el 24 de febrer de 2005, en dos exemplars originals, en llengua àrab i en llengua espanyola; tots dos textos són igualment autèntics.

Per la República Algeriana
Democràtica i Popular,
Tayeb Belaiz,
Ministre de Justícia
i guarda-segells

Pel Regne d'Espanya
«A. R.»,
Juan Fernando López Aguilar,
Ministre de Justícia

El present Conveni entra en vigor el 24 d'abril de 2006, al cap de trenta dies a partir de la data de l'última notificació encreuada entre les parts en què es comuniquin el compliment dels respectius procediments constitucionals, segons estableix l'article 22.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 12 d'abril de 2006.—El secretari general tècnic, Francisco Fernández Fábregas.

7790

CONVENI establert sobre la base de l'article K.3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la utilització de la tecnologia de la informació a efectes duaners, fet a Brussel·les el 26 de juliol de 1995. («BOE» 104, de 2-5-2006.)

Estats part

	Signatura	Manifestació consentiment	Entrada en vigor
Alemanya (*).	26-07-1995	30-04-2004	25-12-2005
Àustria.	26-07-1995	28-08-1998	25-12-2005
Bèlgica.	26-07-1995	26-09-2005	25-12-2005
Dinamarca (1).	26-07-1995	01-08-1996	25-12-2005
Eslovàquia.		06-05-2004 AD	25-12-2005
Eslovènia.		08-07-2004 AD	25-12-2005
Espanya.	26-07-1995	22-07-1999	25-12-2005
Estònia.		18-03-2005 AD	25-12-2005
Finlàndia.	26-07-1995	22-03-1999	25-12-2005
França.	26-07-1995	11-08-2000	25-12-2005
Grècia.	26-07-1995	08-11-1999	25-12-2005

	Signatura	Manifestació consentiment	Entrada en vigor
Hongria.		31-08-2004 AD	25-12-2005
Irlanda.	26-07-1995	27-03-2002	25-12-2005
Itàlia.	26-07-1995	21-12-1998	25-12-2005
Letònia.		14-06-2004 AD	25-12-2005
Lituània.		27-05-2004 AD	25-12-2005
Luxemburg.	26-07-1995	31-01-2003	25-12-2005
Països Baixos.	26-07-1995	21-11-2000	25-12-2005
Polònia.		18-11-2005 AD	25-12-2005
Portugal.	26-07-1995	04-05-1999	25-12-2005
Regne Unit.	26-07-1995	18-06-1997	25-12-2005
Repúb. Txeca (*).		28-01-2005 AD	25-12-2005
Suècia.	26-07-1995	16-02-1998	25-12-2005
Xipre.		15-07-2004 AD	25-12-2005

AD = Adhesió.

(*) Declaracions/Reserves: Pendants de traducció.

(1) Dinamarca: Declaració territorial: no aplicable a Illes Fèroe ni Groenlàndia.

El present Conveni, que s'aplicava provisionalment des de l'1 de novembre de 2000 i que va ser publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» núm. 268, de 8 de novembre de 2000, va entrar en vigor de forma general i per a Espanya el 25 de desembre de 2005; posteriorment va entrar en vigor per a Polònia el 16 de febrer de 2006, de conformitat amb el que estableix el seu article 25.

De conformitat amb l'article 6 de l'Acord sobre l'Aplicació Provisional entre determinats estats membres de la Unió Europea del Conveni, establert sobre la base de l'article K3 del Tractat de la Unió Europea, relatiu a la utilització de la tecnologia de la informació a efectes duaners (Brussel·les, 26 de juliol de 1995), publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» núm. 268, de 8 de novembre de 2000, l'Acord esmentat ha expirat.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 12 d'abril de 2006.—El secretari general tècnic, Francisco Fernández Fábregas.

CAP DE L'ESTAT

7899 LLEI ORGÀNICA 2/2006, de 3 de maig, d'educació. («BOE» 106, de 4-5-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

Les societats actuals concedeixen una gran importància a l'educació que reben els seus joves, en la convicció que en depenen tant el benestar individual com el col·lectiu. L'educació és el mitjà més adequat per construir la seva personalitat, desenvolupar al màxim les seves capacitats, conformar la seva pròpia identitat personal i configurar la seva comprensió de la realitat, integrant la dimensió cognoscitiva, l'afectiva i l'axiològica. Per a la societat, l'educació és el mitjà de transmetre i, alhora, de renovar la cultura i el patrimoni de coneixements i valors

que la sustenten, d'extreure les màximes possibilitats de les seves fonts de riquesa, de fomentar la convivència democràtica i el respecte a les diferències individuals, de promoure la solidaritat i evitar la discriminació, amb l'objectiu fonamental d'aconseguir la necessària cohesió social. A més, l'educació és el mitjà més adequat per garantir l'exercici de la ciutadania democràtica, responsable, lliure i crítica, que resulta indispensable per a la constitució de societats avançades, dinàmiques i justes. Per aquest motiu, una bona educació és la riquesa més gran i el principal recurs d'un país i dels seus ciutadans.

Aquesta preocupació per oferir una educació capaç de respondre a les necessitats canviants i a les demandes que plantegen les persones i els grups socials no és nova. Tant aquelles com aquests han dipositat històricament en l'educació les seves esperances de progrés i de desenvolupament. La concepció de l'educació com un instrument de millora de la condició humana i de la vida col·lectiva ha estat una constant, encara que no sempre aquesta aspiració s'hagi convertit en realitat.

L'interès històric per l'educació es va veure reforçat amb l'aparició dels sistemes educatius contemporanis. Aquestes estructures dedicades a la formació dels ciutadans van ser concebudes com a instruments fonamentals per a la construcció dels estats nacionals, en una època decisiva per a la seva configuració. A partir de llavors, tots els països han prestat una atenció creixent als seus sistemes d'educació i formació, amb l'objectiu d'adequar-los a les circumstàncies canviants i a les expectatives que s'hi dipositaven en cada moment històric. En conseqüència, la seva evolució ha estat molt notable, fins a arribar a tenir en l'actualitat unes característiques clarament diferents de les que tenien en el moment de la seva constitució.

En cada fase de la seva evolució, els sistemes educatius han hagut de respondre a uns reptes prioritaris. A la segona meitat del segle XX es van enfrontar a l'exigència de fer efectiu el dret de tots els ciutadans a l'educació. La universalització de l'ensenyament primari, que ja s'havia assolit en alguns països a finals del segle XIX, s'aniria completant al llarg del següent, incorporant a més l'accés generalitzat a l'etapa secundària, que va passar així a considerar-se part integrant de l'educació bàsica. L'objectiu prioritari va consistir a fer efectiva una escolarització més prolongada i amb unes metes més ambicioses per a tots els joves dels dos sexes.

Els anys finals del segle XX, el desafiament va consistir a aconseguir que aquesta educació àmpliament generalitzada fos oferta en unes condicions d'alta qualitat, amb l'exigència a més que aquest benefici arribés a tots els ciutadans. El novembre de 1990 es reunien a París els ministres d'educació dels països de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, per tal d'abordar com es podia fer efectiva una educació i una formació de qualitat per a tothom. El desafiament era cada vegada més urgent i els responsables educatius dels països amb un nivell de desenvolupament més alt van disposar-se a donar-hi una resposta satisfactòria.

Catorze anys més tard, el setembre de 2004, els més de seixanta ministres reunits a Ginebra, en ocasió de la 47a Conferència Internacional d'Educació convocada per la UNESCO, demostraven la mateixa inquietud, que posava de manifest la vigència del desafiament plantejat en la dècada precedent. Si el 1990 eren els responsables dels països més desenvolupats els qui cridaven l'atenció sobre la necessitat de combinar qualitat amb equitat en l'oferta educativa, el 2004 eren els d'un nombre molt més ampli d'estats, de característiques i nivells de desenvolupament molt diversos, els qui es plantejaven la mateixa qüestió.

Aconseguir que tots els ciutadans puguin rebre una educació i una formació de qualitat, sense que aquest bé quedi limitat només a algunes persones o sectors socials, resulta apressant en el moment actual. Països molt diver-